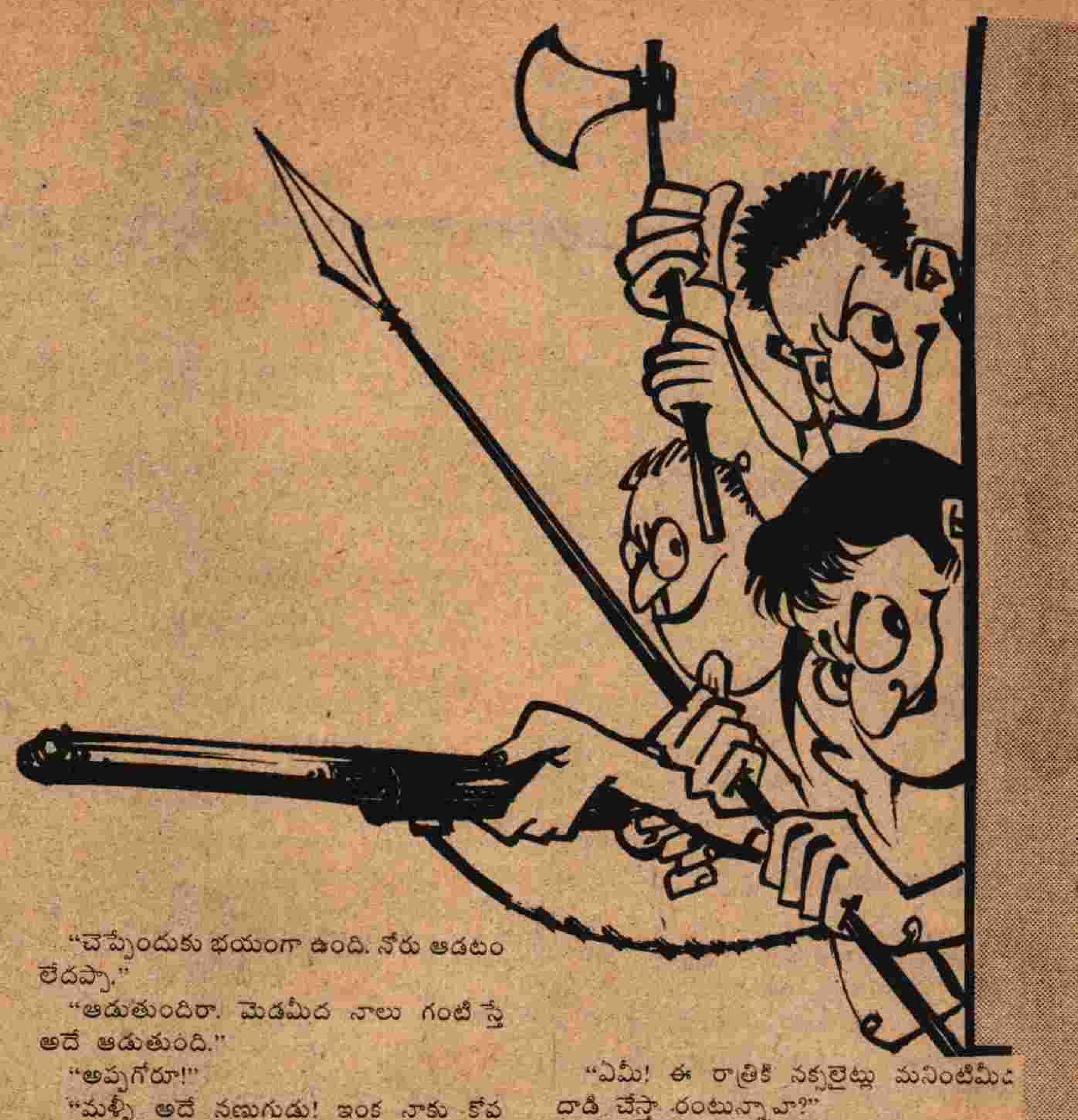

"**ఒరే,** గంగులూ!"

పెద్దరెడ్డి గాండ్రించాడు. లంకంత మిద్దె గుహలా ప్రతిధ్వనించింది. నున్నగా, నల్లగా, ఏనుగులా ఉన్న చేవ స్తంభాలు మోస్తున్న పాత కాలపు గచ్చు మిద్దె. ఆ మిద్దె పడసాల్లోకి వచ్చినాడు పెద్దరెడ్డి. పెద్దగానూ, వెడల్పుగానూ ఉండి పులి చర్మం పరిచిన పడక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. కొనలు పాము పడగల్లా పైకి లేచిన చడావుల్లోంచీ కాళ్ళు వెనక్కు తీసుకున్నాడు. వెండి పొన్ను కర్ర పక్కన పెట్టినాడు. ఆయనకు ఎదుట స్టూలు మీద మందు సీసా, గ్లాసు, పొగచుట్ట, అగ్గిపెట్టె వగైరా సరంజామా ఉంది. ఓ చుట్ట వెలిగించి బుర్ర మీసాలు దర్పంగా క్రడుతూ మళ్ళీ గంగుల్ని కేకవే సినాడు.

"ఒరే. గంగులుగా?"

"అప్పా. ఇధ్గో వస్తా ఉండా?"

గంగులు గొంతు ముందు వచ్చింది. మనిషి పిమ్మట వచ్చినాడు. పులిలాంటి పెద్దరెడ్డికి పంజాల్లాంటి పదుగురు భటు లున్నారు. ఆ పులికి తోకలాంటి వాడు గంగులు. నక్కలాంటి పర్మ సచివుడుకూడా. గంగులు చేతులు పిసుక్కుంటూ భయం భయంగా. ఒదిగి ఒదిగి వచ్చి కామందుల వారి కాళ్ళ కాడ కూచున్నాడు.

"ఎక్కడ చచ్చింటివిరా ఇందాకా!"

"ఇందాకా బతికే వచ్చా నప్పా! ఈ రేత్రికి కాయంగా సచ్చిపోతా."

"ఒరే. గంగులూ!"

"అప్పగోరూ!"

"ఏందిరా అట్లా కూస్తా ఉండావు? కడుపునిండా కుడితిగాని తాగొచ్చావా!"

"దానికేముందిలే, అప్పా! మీ కాళ్ళకాడ పడుండే వాణ్ణి."

"అప్పగోరూ! మీతో ఓ ఇనయం సెప్పేందుకు బయంగా ఉందప్పా."

"ఏ విషయంరా?"

"మనకు పెద్ద తొందరే వచ్చి పడిందప్పా."

"ఏం తొందర్రా! మనం కట్టించిన బ్రిడ్జి గాని రాత్రి వానకు కూలిపోయిందా!"

"అది అప్పుడే కూలిపోదులే, అప్పా."

"మన సారా బట్టీల్ని పోలీసోళ్ళు పట్టేశారా?"

"అహా! మన సారాబట్టీలమీద చెయ్యే సే గుండెలు ఈ ఇలాకాలో ఏ మొగోడి కుండాయప్పా!"

"ఇంకేందిరా నీ గొణుగుడు?"

"గొణుగుడు కాదప్పా! గొంతుకే వచ్చింది!"

"ఎవరి గొంతుకురా?"

"మన గొంతుకే నప్పా."

"ఛీ! నా కొడకా! నీతో నన్నూ కలుపుకుంటావ్రా"

"మీ కొస్తే నా కొచ్చినట్లే గదప్పా!"

"నంగినా కొడకా! నా కే మొచ్చిందిరా ఇప్పుడు?"

"పీకల మీద కొచ్చిందప్పా."

"ఒరే. కుడితిగా! ఇదేందో తెలుసా!"

"ఏలినవారి ఎడంకాలు, దొరా."

"ఎగిసి కడుపు మీద తన్నానంటే భళ్ళున కడవ కల్లూ కక్కుంటావు- నాయాలా."

"కడుపులో ఉండే రగస్యం కక్క లేకుండా ఉండా నప్పా?"

"కక్కురా. చస్తే ఈడ్చి పారేయిస్తా."

"జనంలో ఒకే గుసగుసలుగా ఉందప్పా."

"సక్కనా కొడకా— గుసగుస లేందిరా?"

"చెప్పేందుకు భయంగా ఉంది. నోరు ఆడటం లేదప్పా."

"ఆడుతుందిరా. మెడమీద నాలు గంటిస్తే అదే ఆడుతుంది."

"అప్పగోరూ!"

"మళ్ళీ అదే నణుగుడు! ఇంక నాకు కోప మొచ్చేస్తుంది. రోయ్!"

"అదేం చేస్తుంది! అమ్మగోర్ని సూస్తే దబుక్కున తగ్గిపోతుందిలేప్పా!"

"ఏరా- తాగొచ్చింది ఈత కల్లా, తాటి కల్లా?"

"ఏదో గతి కొచ్చాను లేప్పా! మీ నీడలో ఉండేవాణ్ణి. దాని క్కొదవేముంది? నిజంగా ఇప్పుడు ముప్పొచ్చిందప్పా."

"ఇంక తంతా రోయ్."

"బయంగా ఉందప్పా."

"అదిగో మళ్ళీ అదే పాట."

"అసలుకు ఇనయం ఏమంటే?"

"నీ ఇనయం ఏందో చెప్పి చావరా."

"ఈ రేతిరికి..."

"ఆఁ— ఈ రేతిరికి..."

"మన ఇంటి పైకి..."

"ఓహో! మన ఇంటి పైకి గూబ వచ్చి కూచుంటుందని ఆ శాస్త్రిగాడు కానీ చెప్పాడా? మొదట వాడి తోలు ఒలిపిస్తానని చెప్పు."

"అది కాదప్పా!"

"నంగినాకొడకా! మరేందో ఏడ్చి చావరా తొందరగా. ఆఁ...కానీ. ఈ రాత్రికి మన ఇంటిపైకి ఏమొస్తున్నదంట!"

"నాగసలేట్లు."

"నా గసలేట్లేందిరా. కొడకా?"

"వారే నప్పా. అందరూ అంటుండారే- సదూకున్నోళ్ళు...కుర్రోళ్ళు... అడవుల్లో ఉండి అప్పుడప్పుడు ఊర్లమీద పడి పెద్ద పెద్దోళ్ళ తలకాయలు కోసేసి. బాండ్లూ పత్రాలూ తగలబెట్టి. దుడ్డూ దసకం దోచుకొని పోతారని అంటారే- వారప్పా."

"ఎవర్రా? నక్సలేట్లా!"

"ఆఁ-అఁ-వారేనప్పా!"

"ఆఁ-వాళ్ళూ..."

"ఈ రేత్రి మనింటి పైకి వచ్చి పడతారంటప్పా."

"ఏమీ! ఈ రాత్రికి నక్సలైట్లు మనింటిమీద దాడి చేస్తా రంటున్నావా?"

"అవునప్పా. కూలోళ్ళూ. గుడి సెలోళ్ళూ ఒకే గుసగుసలుగా చెప్పుకుంటుండా రప్పా."

గంగులు మాటల్లోని నిజం పెద్దరెడ్డి బుర్రకు నిప్పులా చురుక్కున తగిలింది. మెరుపు తాకిడికి గుర్రైనట్లు భయంతో ఒళ్ళు జలదరించింది. కన్నుల్లో కంగారు- గుండెలో దడ పుట్టింది.

"ఆఁ-ఆఁ-నిజమా? నక్సలైట్లా! మన ఇంటిమీదికి... ఈ రాత్రికి... వస్తా రంటావా... నక్సలైట్లు?"

పెద్దరెడ్డి కుడిచేతిలోని పొగచుట్ట నేలకూలింది. ఎడం చేతిలోని సారా గ్లాసు గుండె పగిలింది. రెడ్డి తల ధప్పున వెనక్కు వాలింది. క్షణకాలం నిశ్శబ్దం.

కానీ, గోడకున్న గడియారం ఆగలేదు. నేలపడ్డ పొగచుట్ట ఆరలేదు. గంగులు గాభరా పడలేదు. నాలుగు నిమిషాలు నింపాదిగా నడిచాయి. అంతలో-

పల్టీ కొట్టిన రేసుగుర్రం చివుక్కున పైకి లేచినట్లు ఆ షాక్ నుండి పెద్దరెడ్డి తటాల్న తెప్పరిల్లుకున్నాడు. పైకి లేచి కూచున్నాడు. నోరంతా తెరచి ఓ గాపు నవ్వు నవ్వాడు.

గంగులు గబగబా కామందుల చేతికి చుట్ట అందించాడు. మందు నింపి గ్లాసు ముందు పెట్టాడు. చేత్తో కాళ్ళు పిసకసాగాడు.

"ఒరే. గంగులూ.!"

"అప్పగోరూ!"

"ఇదిఏ గడ్డరా?"

"పోతుగడ్డ కదప్పా!"

"మరి ఇది ఏందిరా?"

"పులి మీసం గదప్పా!"

"మన మెవర్రా?"

"ఈ ఇలాకాకే ఏలినవారు గదప్పా."

"మరి నక్క లొస్తాయంటే జడుసుకుంటావ్రా?"

"ఛహా! అదేం మాటప్పా? అన్నోణ్ణి నాలిక పీకెయ్యనూ!"

'ప్రహ్లోదా బ్రాందీ ప్రోడెక్టు'

ముంగర శంకరరాజు

"ఒరేయ్! మన వేలు కదిలి స్తే..."

"ఇలాకా హెూలు మొత్తం గజగజ లాడదూ?"

"మన దెబ్బ అంటేరా?"

"కలకటేరు కారెక్కి కాలికి బుద్ధి సెప్పడూ!"

"మన మాటంటే..."

"మంత్రులు కాకుల్లా మన ముందు వాల్రూ?"

"ఒరే, తాబేలుగా!"

"అప్పా!"

"ఏదీ నీ మొగమిట్లా దగ్గరికి తే."

"ఎందుకప్పా?"

"కేకరించి, 'థూ' అని మొగంమీద ఉమ్మేయడానికి."

"మీ నోటి కడ్డమా దొరా?"

"ఛీ! పెట్టనాయాలా! ఎట్లా పుట్టావురా!"

"మీకు ఎనకోణ్ణే గదప్పా!"

"లేకుంటే అర కాను చెయ్యని అల్లాటప్పాగాళ్ళు వస్తారంటే నేను జడుసుకున్నా ననుకుంటివిరా!"

"వాళ్ళు కానులకే వస్తారం టప్పా!"

"వాళ్ళు గింజుకొని చచ్చినా చిల్లిగవ్వ ఇవ్వనని చెప్పు."

"ఊకుంటే కాలుస్తా రంటప్పా."

"మళ్ళీ అదే పెట్టకూత! ముందు నిన్ను కాల్చేస్తారోయ్!"

"మీ కాళ్ళకాడే పడి పోతానప్పా."

"సరే, ఇంతకూ వాళ్ళెప్పు డొస్తారో తెలుసుకున్నావా?"

"ఈ రేత్రికే వస్తారంటప్పా."

"ఖండితంగా తెలుసుకున్నావా?"

"నలుగురి నోటా ఖరా ఖండిగా విన్నా నప్పా."

"అయితే, కుందేళ్ళు నేరుగా మన ఇంటికే వస్తాయంటావు."

"తోడేళ్ళ మాదిరి గుంపుగా వస్తారంటప్పా!"

"రానీ- గోతిలో కట్టగా పడి చస్తారు."

"అయితే, లోతుగా గొయ్యి తవ్వమంటారా?"

"ఇంక కొరడా దెబ్బలు తింటావురోయ్. నోర్మూసుకొని నే చెప్పేది విను. ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టుకొని చక్కగా విను. విన్నట్లు చెయ్."

"బుద్ధిగా వింటా. సెప్పండి, దొరా."

"ఇప్పుడే మన గ్రామంలో ఇంటింటికి వెళ్ళు. వెళ్ళి నేను చెప్పినట్టుగా చెప్పిరా."

"ఏమని సెప్పిరాను, దొరా!"

"ఈ రాత్రికి ఇంటికో మనిషి వచ్చి మన ఇంటికి కావలా ఉండాలని."

"చిటికెలో చెప్పొస్తాను, దొరా."

"కర్రలూ, గొడ్డళ్ళూ ఇచ్చి వార్ని మన ఇంటి చుట్టూ నిలబెట్టించు."

"బార కొకణ్ణి నిలబెట్టిస్తా నప్పా."

"ప్రతివాడు రాత్రంతా మేలుకొనే ఉండాల. తాగినా, తూగినా తోలు ఒల్చేస్తానని చెప్పు."

"సిత్తం, దొరా. అట్లాగే."

"గొలుసులు విప్పి మన కుక్కల్ని వదలి పెట్టు."

"పెడ్తానప్పా."

"ఆ జాగిలాలు మన ఇంటి చుట్టూ పారా తిరుగుతూ ఉండాలె."

"భౌం-భౌం అంటూ తిరుగుతుంటా యప్పా."

"పోతే, మన ఇంటికి ముందూ, వెనకా, వక్కలా తలుపులు అన్నీ మూయించి వాటికి గట్టిగా గడెలు పెట్టించు."

"బద్రంగా పెట్టిస్తా నప్పా."

"చీమ దూరను కూడా సందు ఉండకూడదు."

"కొనకు కాకిని కూడా వాలనివ్వను, దొరా."

"మేడపైన ఎత్తుగా ఒక నిలువు కొయ్య నాటించు. దానికి నన్నూరు క్యాండెలు బల్బు వేలాడగట్టు. దాని వెలుతురుకు ఇంటి చుట్టూ పట్టపగల్లా ఉండాలె."

"పిండి ఆరబోసి నట్లుంటుందప్పా."

"చెప్పేది ఒక్కోటీ ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టుకొని వింటుండావా?"

"ఇంటుండా నప్పా."

"సరే, ఇప్పుడు మన దగ్గర తుపాకు లెన్నున్నయ్?"

"నద్యా ఈడ అయిదున్నా యప్పా."

"ఒకటి నాకూ, ఒకటి మీ యమ్మకూ, ఒకటి పుల్లన్నకూ, మరోటి పీరుసాబుకూ ఇవ్వు. పోతే ఇంకోటి..."

"ఇంకోటి నే పట్టుకుంటా నప్పా."

"సరే, అట్లాగే పట్టుకో. ఆ(—పోతే..."

"సెప్పండి, దొరా."

"మన బాండ్లూ, పత్రాలూ, బంగారం ఎక్కడున్నాయో తెలుసా?"

"తెలుసప్పా! పెద్ద బీరువాలో ఉండాయి."

"ఆ(- కరెక్టుగా చెప్పావ్. ఆ పెద్ద బీరువాని మేడమీదకు చేర్పించు."

"ఛనంలో చేర్పిస్తా నప్పా."

"అక్కడే మేడమీద బీరువా వక్కనే నాకు ఓ కుర్చీ వేయించు. కుర్చీ దగ్గర తుపాకి పెట్టు. పెద్ద టార్చి లైటు ఉంచు. ఇంకా..."

"ఇంకా సీసా, గ్లాసూ, సిగరెట్లూ, అగ్గిపెట్టే అన్నీ పెట్టిస్తా నప్పా."

"ఒరే, కుడితిగా! ఇప్పుడు మన ప్లాను ఎట్లాగుందిరా?"

"చెప్పం డప్పగోరూ."

"మొదట కంచెరా. కంచె దాటుకున్నారా! వక్కన్నే ఉన్న వల్లో వడతార్రు. వలగూడా తప్పించుకున్నారా! గోతిలో వడటం ఖాయం. గొయ్యి కూడా దాటుకున్నారా? తుపాకి గుండు 'ఠా రు'మంటుంది. కుప్పగా కూలిపోతారు. అంతే."

"బలే భేముగ్గా ఉందప్పా

"ఇప్పుడు నీ బుర్ర కెక్కిందిరా?"

"బాగా ఎక్కిందప్పా."

"ఏందిరా ఎక్కింది? కైపా!"

"కాదప్పా.తమరు వే సిన పతకం."

"ఎట్లాగుందో చెప్పు చూద్దాం."

"తమరి పతకం బారతంలో పదమయ్యూఖంలా పకడ్బందీగా ఉందప్పా."

"ఆ(- కరెక్ట్! పద్మవ్యూహంలా ఉంది. ఆ వ్యూహంలో మొగసాల సైంధవునిలా నువ్వు నిలబడి ఉంటావురో."

"తెలి సిం దప్పగోరూ!"

"ఏమి తెలుసుకున్నావో ఓ సారి చెప్పి చావు."

"మన ఇంటి చుట్టూ ప్రహరీ గోడకు వెలువలగా ఊరి జనం కావలా కాస్తుంటారు."

"కాస్తుంటారు. పిమ్మట..."

"గోడకు లోతట్టు కుక్కలు తిరుగుతుంటయ్."

"సరే, ఆ పైనా?"

"తల వాకిటి కాడ తుపాకి పట్టుకొని పీరుసాబు నిలబడి ఉంటాడు."

"నువ్వూ..."

"నేను మేడ మెట్ల ముందు నాటు తుపాకితో నిలబడి ఉంటాను."

"ఉంటావు. ఊ(- ఇంకా..."

"మేడమీద బీరువా. దాని దగ్గర తుపాకి. తూటాలు. మందు సరంజామాతో తమ రుంటారు."

"భేష్! మన ప్లాను చక్కగా గ్రహించావు. ఇంక మన వేట చక్కగా పారినట్లే. అర్భకులు అగ్గితో చెరలాటానికి వస్తారా? ఈ నాటితో తమ అంతు తేల్చుకుంటారు. పులికోన పెద్దవెంకటరెడ్డి వంజాల్లో నలిగి నాశనమైపోతారు. ఒరే, గంగులూ!"

"అప్పా."

"ఈ పూటకు నీకు ఈత కల్లా,ఇప్ప సారానా?"

"ఏలిన వారి దయ. ఈ రేత్రికి రెండూ నప్పా."

"సరే, అట్లాగే మునిగి చావు. కానీ, రాత్రికి బాగా చురుగ్గా హుషారుగా ఉండాలి రోయ్."

"ఛహా! దొరవారు సొంతంగా సెప్పాలా! ఈ రేత్రికి మన ఇంటిమీద ఈగను వాలనిస్తానా? చూస్కోండి,దొరా,మన తడాఖా."

"సరే,గంగులూ! ఇప్పటికే ఏడు గంటలు కావ

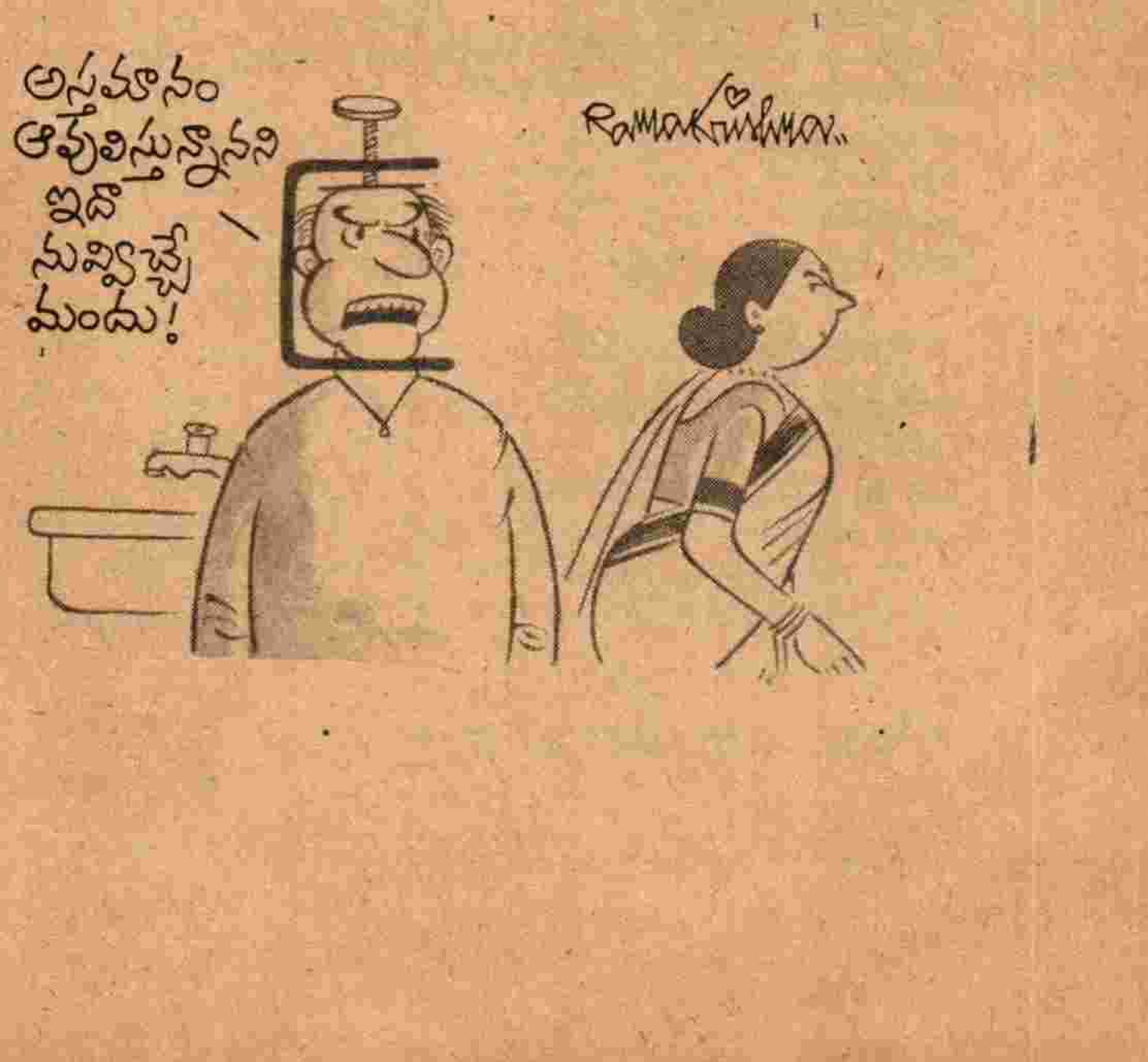

చ్చింది. వెంటనే వెళ్ళు. ఏర్పాట్లన్నీ పకడ్బందీగా చేసెయ్. వెంటనే మేడమీదికి బీరువా చేర్పించు. ఇంటి చుట్టూ మనుషులను నిలబెట్టించు. కుక్కలను వదలిపెట్టు. వాకిళ్ళన్నీ మూయించు. గడెలు పెట్టించు. నీ చోట నువ్వు నాటు తుపాకితో జాగ్రత్తగా ఉండు. అందరూ ఒళ్ళు దగగర పెట్టుకొని మసలండి. ఊఁ- వెళ్ళు మరి! నేనూ మేడమీదికి పోతున్నా. అన్నీ చకచకా జరిగి పోవాలె" అంటూపులికోన పెద్ద వెంకటరెడ్డి మెట్లెక్కి మేడ మీదికి వెళ్ళాడు.

గంగులు మీసాల్లో ముసిముసిగా నవ్వుకుంటూ బయటకు నడిచాడు.

×× ×× ××

రెండు,మూడు గంటల కాలం దొర్లింది. రాత్రి సుమారు పదకొండు కావచ్చింది. ఊరంతా మాటుమణిగింది. లంకంత పెద్దరెడ్డి మిద్దె ఇంట్లో రాక్షస వాతావరణం నిండుకున్నది.

మేడమీద బయలు. బయల్లో పెద్ద ఇనుప బీరువా. బీరువా పక్కనే కుర్చీ. కుర్చీ ముందు టీపాయి. టీపాయి మీద గ్లాసులు, పొగచుట్టలు, అగ్గిపెట్టె, మందు సీసా వగైరా. కామందు మధ్య మధ్య మద్యం సేవిస్తూ మీసాలు తుడుచుకుంటూ సగం మత్తు, సగం దిగులు, సగం తెంపూ, సగం జాగ్రత్తలో కూడుకున్న స్థితిలోతుపాకి పట్టుకొని అనిశ్చితంగా ఇటూ, అటూ తిరుగుతున్నాడు.

ఇంతలో 'ఢాం' అని ఓ పెద్ద తుపాకిమోత. మిద్దె గడగడ లాడింది. తటాల్న లైట్లు ఆరిపోయాయి. గాఢాంధకారం అలుముకున్నది. అంతటా నిశ్శబ్దం.

టక్... టక్... మనుష్యులు మెట్లెక్కుతున్న బూట్ల చప్పుడు. ధప్ ధప్‌మంటూ కామందుల గుండె దడ. తిరిగీ లైట్లు వెలిగాయి. సన్నూరు క్యాండెల్సు బల్బు కాంతిలో బయలంతా పట్టపగలైంది. నలుగురు యువకులు పెద్దరెడ్డి ముందు నిలబడి ఉన్నారు. కాకి నిక్కర్లు, ఎర్ర చొక్కాలు. చేతుల్లో గురి పెట్టిన రెండు పిస్తోళ్ళు,రెండు తుపాకులు- మృత్యువు మోహరించినట్లు, యమ భటులు సాక్షాత్కరించినట్లు.

ఈ హఠాత్ పరిణామన్ని కామందు నివ్వెరపోయి నిలువు గుడ్లతో చూచాడు. ఒళ్ళంతా చెమట ఉబికి గుడ్డలు తడిసిపోయాయి. కాళ్ళ కింద మిద్దె కంపించినట్లుగా తోచింది. కాళ్ళు గజగజ లాడాయి. గుండెలో దడ పుట్టింది. నోటిలో తేమ ఆరింది. చేతిలో ఉన్న తుపాకి చప్పున జారి నేలమీద పడింది. చావు దిగులు గుండెలో చొరబడింది.

"ఒరే... గం...గు...లూ..." పిరికి గొంతుతో పలవరించాడు పెద్దరెడ్డి.

"ఇదిగో... నోరు మెదిపినా, కాలు కదిపినా గుండు మీ గుండెలో చొచ్చుకు పోతుంది. జాగ్రత్త!"

ఒక యువ కంఠం గర్జించింది.

"ఆఁ- ఆఁ- నువ్వా! నువ్వు! ఏమి నువ్వా!"

"నేనే. నేను మీ కొడుకును. నేనే!"

"నువ్వు! ఒరే, ప్రసాద్!"

"ఔను. నిజమే. నీ కొడుకు ప్రసాద్‌నే." ప్రసాద్ జవాబిచ్చాడు.

"ప్రసాద్! నువ్వు! ఏమిటిది! నేను కల గంటున్నానా! నువ్వా, నీ యూనివర్శిటీ చదువూ! నువ్వు వీళ్ళలో చేరావా!"

"తప్పుడు చదువుకూ, బోడి యూనివర్శిటీకీ ఓ తన్నుతో స్వస్తి చెప్పాను. ఉద్యమంలో చేరాను. నెల రోజులైంది." ప్రసాద్ స్థిరంగా అన్నాడు.

"నేను నమ్మను, నమ్మలేను, నా కొడుకు హంతకుల్లో చేరతాడని. ఒరే!"

"నాన్నా! ముందు మీ నోరు జాగ్రత్త! ఇప్పుడు నేను మీ కొడుకు ప్రసాద్‌గా ఇక్కడికి రాలేదు. మీకు ప్రహ్లాదునిగా వచ్చాను."

"ఏమీ, ప్రహ్లాదుడివా! అంటే,వచ్చి కసాయివాడిగా మారావా! నా కడుపున పుట్టినవాడు అట్లా..."

"మీ కన్న కొడుకునే. మీరు పెంచిన ప్రసాద్‌నే. కానీ, ఇప్పుడు నేను విప్లవ కారుల్లో చేరాను. వీరు నా కామ్రేడ్స్."

"ఒరే, ప్రసాద్! నీకు మతి చెడింది. నీకు మందు పెట్టారు. మనసు చెడగొట్టారు. కన్న తండ్రినే చంపడానికి పంపించారు."

"నాన్నా! ఇది మాటలకు సమయం కాదు. మేము వచ్చిన పని చకచకా మూడు నిమిషాల్లో ముగించుకొని పోవాలె."

"అయితే, నన్ను చంపుతార్రా!"

"ముందు మీ డబ్బూ- పిమ్మట మీ ప్రాణం-" ఒక యువకుడు అన్నాడు.

"నన్ను! నీ తండ్రిని! కని, పెంచిన వాణ్ణి! చంపించడానికి వీండ్లను వెంటబెట్టుకొని వచ్చావంట్రా!"

"నాన్నా! అవన్నీ వృథా ప్రసంగాలు. మా నిర్ణయాన్ని మార్చలేవు."

"ఒరే, ప్రసాద్! నీ వేనా ఇట్లా మాట్లాడుతున్నవ్? నీ బాగుకు గాను. నీవు అభివృద్ధిలోకి రావడానికి గాను నేను ఎంతగా పాటు పడ్డానురా! హైస్కూలు మొదలు ప్రతి తరగతిలోను నీకు ఫస్టు మార్కులు వేయించుకుంటూ పై చదువులకు తెచ్చాను. మంత్రిని పట్టి నీకు యూనివర్శిటీలో సీటు ఇప్పించాను. లక్ష రూపాయలు కట్నం వచ్చే పెండ్లి సంబంధం చూచి పెట్టాను. నీ పేర ఈ లోగా యాభై ఎకరాల భూమి పట్టా చేయించి పెట్టాను. ఇంకా నిన్ను ఎలక్షన్లో నిలబెట్టించి..."

"ఏమండీ, మీకే చెబుతూండేది. ఈ జాలి మాటలూ, ప్రేమలూ మా మార్గాన్ని మళ్ళించలేవు. ఈ ప్రసంగాలు కట్టిపెట్టి సూటిగా మేము అడిగింది ఇస్తారా! లేక మాకార్యం మమ్మల్ని చేసుకుని పొమ్మంటారా!" ఒకతను నిలదీసి అడిగాడు.

"ఇంతటి కృతఘ్నులూ, క్రూరులూనా మీరు! మీకూ తల్లులు, తండ్రులు లేరా?"

"మాకు డబ్బు కావాలి. మా ఉద్యమానికి ధనం అవసరం. అది మీ దగ్గర ఉంది. చప్పున వెళ్ళి తెచ్చి పడేస్తారా, లేక..." అని రెండవ వాడు చెబుతుండగా మూడవ వాడు కలుగ జేసుకుని-

"ప్రసాద్! మాటలకు డబ్బులు రాలవు. తుపాకీ గొట్టం నుండే రాలుతాయని మన నాయకుడు చెప్పింది ముమ్మాటికీ నిజం. ఒట్టి మాటలు కట్టిపెట్టి, వెంటనే గట్టి పనికి పూనుకోవలసిందే. ఊఁ, కానీయ్..." అన్నాడు నాల్గవవాడు, కామందు ఎదకు తుపాకి గురిపెట్టి.

"తాళంచెవులు ఇస్తారా! ట్రిగ్గర్ నొక్కమంటారా! ఒకటీ... రెండూ!.. మూడూ..."

"నన్ను చంపకండి. మీకు తండ్రిలాంటివాడిని. మీకు కావలసింది డబ్బే కదా! ఇదిగో తాళంచెవులు. నగలూ నగదూ అన్నీ ఈ బీరువాలోనే ఉన్నాయి. తీసుకోండి" అంటూ పెద్దరెడ్డి తాళంచెవులు వారి ముందు పడేశాడు.

కానీ, ప్రసాద్ ఆ తాళంచెవులు తీసుకొని వాటిని తిరిగీ తండ్రి వైపు విసరి వేస్తూ-

"నాన్నా! నేనూ నీ కొడుకునే కదా! ఈ జిత్తులు నాకు కొత్తవి కావు. పల్లె జనాన్నీ, బయటనుంచి వచ్చే కొత్తవార్నీ ఏమార్చడానికి ఈ బీరువా ఇక్కడ తెప్పించి పెట్టావు. దీనిలో ఉండేది నకిలీ సొత్తులు, నకిలీ బాండ్లు అని నాకు తెలీదా! అసలు సిసలైన బంగారు సొమ్ములూ, పెద్ద పెద్ద నోట్ల కట్టలూ మీ పడగ్గదిలో ఉన్నాయి. వెంటనే వెళ్ళి అవి తీసుకురాండి. ఇప్పటికే మా కామ్రేడ్స్‌కు ఓపిక నశించింది. ఊఁ- త్వరగా కదలండి మరి!"

వెంటనే గురి పెట్టిన రెండు పిస్తోళ్ళు కామందును భద్రంగా పడగ్గదికి నడిపించుకుపోయాయి. అయిదు నిమిషాల్లో పిస్తోళ్ళ పహరాలో కామందు మళ్ళీ ముందుండిన చోటికి వచ్చి నిలబడ్డాడు. అప్పుడు ఆయన రెండు చేతుల్లో రెండు బరువైన తోలు సంచులు ఉన్నాయి.

"ఇదుగో తీసుకొనండి. ఈ సంచిలో బంగారు నగలూ, నోట్ల కట్టలూ ఉన్నాయి. ఈ రెండో సంచిలో బాండ్లూ, పత్రాలూ ఉన్నాయి" అని చెప్పుతూ సంచీలు వారి ముందు ఉంచాడు.

ఒక యువకుడు ముందుకు వచ్చి రెండు సంచీలు చేతుల్లో తీసుకొని-

"నగదూ, నగలూ ఉన్న ఈ సంచీతోనే మాకు పని. బాండ్లూ, పత్రాలూ మాకు అవసరంలేదు. అవి మీ దగ్గరే ఉంచుకొనండి" అంటూ ఒక సంచీ కామందుకే తిరిగి ఇచ్చి వేశాడు. పిమ్మట ఆ యువ

రెండు సరికొత్త సౌందర్య సాధనాలు

సౌందర్య పోషక సాధనాల తయారీలో సుప్రసిద్ధులైన 'లక్మె' సంస్థవారు అనేక పరిశోధనల అనంతరం అందరి మెప్పూ పొందే విధంగా అద్భుతమైన మరో రెండు వస్తువులు రూపొందించారు.

ఇండియాలో ప్రప్రథమంగా కొత్తదనంతో వెలువడిన 'లక్మె సాఫ్ట్ అండ్ సిల్కీ హేర్ రిమూవింగ్ లోషన్'—కాస్త అరచేతిలో వేసుకుని వేళ్ళ కొనలతో రాస్తే చాలు...వెంట్రుకల కుదుళ్ళలోకి ఇట్టే మెత్తగా చొచ్చుకుని పోయి సత్వర ఫలితాన్నిస్తుంది. చర్మాన్ని సున్నగా, మెత్తగా ఉండేలా చేయడాని కిందులో బేబీ ఆయిల్ ఉపయోగించారు.

ప్రత్యేక రీతిలో 'లక్మె కాస్మెటిక్ సోప్'కూడా తయారయింది. కొత్త రూపులో, లేత గులాపా రంగులో ప్రత్యేక సునుపుదనంతో తయారయిన ఈ సబ్బు చర్మాన్ని మెత్తగా, సునుపుగా తళుకు లొలికేలా చేస్తుంది. పరిమళంలోకూడా ప్రత్యేకత నిలుపుకుని విదేశీ సబ్బుల కోసం ఎగబడ నవసరం లేకుండా చేస్తుంది.

కుడు తన జతగాళ్ళ వైపు తిరిగి-,

"నరే,కామ్రేడ్స్! మనం వచ్చిన మొదటి పని ముగిసింది. ఇక మనం రెండవ పని పూర్తి చేనుకొని తొందరగా వెళ్ళిపోవాలి" అన్నాడు.

"నా నంపాదనంతా మీ చేతుల్లో పెట్టాను. ఇంక నన్ను చంపకండి. బిడ్డతోడు. ఈ నంగతి నేను ఎవరికీ చెప్పను. నన్ను నమ్మండి. దయపెట్టి నన్ను వదలండి."

కామందు చేతులు పినుక్కుంటూ అర్థించాడు దీనంగా.

"నాన్నా! మీరు మకు ఇంకొకటీ ఇవ్వాలి."

"అయితే, నా ప్రాణం కూడా కావాలంటారా?"

"కాదు. మీ ప్రాణం వద్దు."

"మరేం కావాలె?"

"మీ ఆశీర్వాదం."

"ఆశీర్వాదమా! ఇంకెవర్ని చంపడానికి?హత్యలకు ఆశీర్వాదంకూడానా?"

"హత్యలకు కాదు, నాన్నా! అభివృద్ధికి! మా ఉద్యమానికి మీ ఆశీర్వాదం కోరుతున్నాం."

"అభివృద్ధి! ఆశీర్వాదం! మరి, ఈ పిస్తోళ్ళు, బెదరింపులు, దోచుకోవడాలు,నక్సలైట్లు- ఏమిటిది! నా కంతా అయోమయంగా ఉంది."

"ప్రసాద్! మన ఎత్తు ఫలించింది. మన చేతికి డబ్బు వచ్చింది. ఇంక ఫర్వాలేదు. ఇప్పుడు మన పథకం గురించి మీ నాన్న గారికి నమగ్రంగా తెలియజేయ్" అన్నాడు మూ డో యువకుడు.

"నాన్నగారూ! నేను మీ బిడ్డనే! నీ ప్రసాద్‌నే. నేను గానీ, నా ఈ మిత్రులుగానీ నక్సలైట్లం కాదు. ఎంతమాత్రం కాము. మీ వద్దనుండి మకు కావలసిన డబ్బు రాబట్టడానికి ఆడిన నాటకం ఇది. అంతే।"

"ఏమీ! నా నుండీ డబ్బు రాబట్టడానికా! అయితే, ఇదంతా ఉత్తుత్తి నాటకమేనా!"

"ఔను! ఇలా చేసినందుకు మీరు మమ్మల్ని క్షమించాలె."

పెద్దరెడ్డి నోరు తెరచి ఆశ్చర్యంగానూ, వింతగానూ వారిని చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"నాన్నా! వీరు ముగ్గురూ నా నహచరులు. మేము తిరుపతి యూనివర్శిటీలో నహపాఠకులం. ఇతని పేరు నత్యసాయిప్రసాద్. గుంటూరులో ఓ పెద్ద పొలిటికల్ లీడర్స్.కుమరుడు. అతను జయచంద్ర. ఫాదర్ హైద్రాబాద్‌లో గొప్ప లీడింగ్ లాయర్. ఆ మూ డో మిత్రుడు రిటైర్డ్ ఇన్‌కమ్‌టాక్స్ ఆఫీసర్ కుమరుడు. పేరు అమరేంద్ర" అని ప్రసాద్ చెప్పగా జయచంద్ర కల్పించుకొని-

"బాబుగారూ! లక్షలు పెట్టుబడిగా పెట్టి కోట్లు గడించడానికి గాను మేం నలుగురం కలిసి మా భావి అభివృద్ధికిగాను ఓ పథకం వేనుకున్నాం. మొదటగా ఈ చెత్త చదువులకు స్వస్తి చెప్పడం- అందుకు పెట్టుబడిగా అరవై లక్షలు సేకరించడం- అంటే ,మలో ఒక్కొక్కరు పదహైదు లక్షలు పెట్టడం. మేము ముగ్గురం మాతండ్రుల వద్దకు వెళ్ళాం. మా ప్లాను వివరించాం. వారు నంతోషంగా మావాటా డబ్బులు మకు వెంటనే ఇచ్చేశారు. ఇకపోతే, మీ అబ్బాయి ప్రసాద్..."

"ఓహెూ! తెలిసింది. మా అబ్బాయి వాటా ధనం పదహైదు లక్షలు నా నుండి రాబట్టేందుకు ఈ వన్నాగం వన్నా రన్న మట.అంతేనా!"

"ఔను, నాన్నగారూ, అంతే."

"ఒరే,ప్రసాద్! నేను ఈ పోతుగడ్డ పులికోన పెద్దవెంకటరెడ్డిని. అయిదు నూర్ల ఎకరాలనేల, నూరు మడకల సేద్యం,మందీ మర్బలం గల మీ నాన్నను, నేను బ్రతికుండగా నీ కెందుకురా ఈ తిప్పలు? అయినా, ఇప్పుడు మన కున్న ఆస్తులు చాలక..."

"నాన్నా! మీరు ఇట్లా అంటారని ముందుగానే ఊహించాను. అందుకే మీ దగ్గర డబ్బు రాబట్టడానికి ఈ పద్ధతి అవలంబించవలసి వచ్చింది. నాన్నగారూ! మీరు పాతకాలపు మనుమలు. మీవి పాతకాలపు బూర్జువా ఆలోచనలు. భూస్వాముల మనస్తత్త్వం-గ్రామ పెత్తందారీతనం-జాత్యాభిమానం వానినలు మిమ్ము ఓ పట్టాన వదిలిపెట్టవు. కాలానుగుణంగా మీరు మరరు. మమ్ములను మరనివ్వరు. దేశంలో ఎన్నో మర్పులు వచ్చాయి. వన్తున్నాయికూడా. జమీందార్లకు, భూస్వాములకు, బూర్జువాలకు కాలం ఏనాడో చెల్లిపోయింది. భూములకు, బాండు పత్రాలకు ఈనాడు పెద్దగా విలువ లేదు. కార్ఖానాలు-కాంట్రాక్టులు-బాంకులు-షేర్లు-న్మగ్లింగ్-మర్కెటింగ్-లార్జింగ్‌బిజినెన్సు-వీటికే ఈనాడు దేశంలో గ్లామరు ఉండేది. ఇవే ఇప్పుడు ప్రభుత్వాన్ని నడిపిన్తున్నాయి. దేశాన్ని దిగ్విజయంగా ఏలుతున్నాయి. గింజలు పండించి, గాదెలు నింపితే లాభం లేదు. డాలర్లు నంపాదించి బాంకు లాకర్లు నింపాలె. కనుక పల్లెలనుండీ పట్నాలకు, కమతాలనుండీ కంపెనీలకు పురోగమించాలె. అప్పుడే మనం బాగుపడతాం. మ ధ్యేయం కూడా ఇదే. మీరు కూడబెట్టిన ఈ పాతకాలపు అస్తులను మరో కొత్త రూపంలో పెంచడానికి మేము ప్రయత్నించాలనుకున్నాము"అంటూ తండ్రికి పుత్రుడు వివరించాడు.

"అవునండీ. ఈ డబ్బుతో మేము హైదరాబాద్‌లో బిరూ—బ్రాందీ తయారు చే సే ఓ పెద్ద కార్ఖానా స్థాపించబోతున్నాం. దానికి గాను ముందుగానే 'ప్రహ్లాదా బ్రాందీ ప్రొడక్టు? పేరుతో ప్రభుత్వం నుండి లై సెన్సుకూడా తీనుకున్నాం' అని జయచంద్ర వివరించాడు.

"అవును,బాబాయిగారూ. ఈ రోజుల్లో మంచి గ్లామరున్న బిజనెన్సు ఇదొక్కటే. ఒక్క నంవత్సరంలోనే మా ప్రహ్లాదా బ్రాందీ ప్రొడక్టు మూ డు సీసాలు ఆరు గ్లానులుగా అభివృద్ధి చెందగలదని నమ్ముతున్నాం. మన ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో పల్లెకొక బ్రాందీషాపు, మనిషి కొక బిరు బాటిల్ అందచేయడమే మా ఆశయం" అని నత్యసాయి ప్రసాద్ ఉత్సాహంతో పిడికిలి బిగించి చెప్పాడు.

"చూడండి, రెడ్డిగారూ! మావ్యాపారం ఈ ఒక్క కంపెనీతో ఆగదు. బ్రాంది ప్రొడక్టు పిమ్మట ఫైనాన్స్ కంపెనీ. దానిమీదట ఫైవ్ స్టార్ హెూటల్. ఆపైన సిగరెట్టు ఫాక్టరీ...అలా అంచెలంచెలుగా వ్యాపారం విన్తరించి లక్షలూ,కోట్లూగడిస్తాం. డబ్బుతో ప్రజల్ని, ప్రభుత్వాన్ని మాగుప్పిటలోకి తెచ్చుకుంటాం. 'ఢాం' అని ప్రేలే తుపాకీ ఎన్నటికీ ఈ దేశంలో రాజ్యం చెయ్యలేదు. 'ఖం'గున మ్రోగే రూపాయి బిళ్ళే ఈ దేశాన్ని ఏలుతుంది. నలభై ఏండ్లుగా నడున్తున్న దేశ చరిత్ర చెపుతున్న నత్యవాక్కు ఇది. ఈ నత్యపథాన్నే మేమూ అనునరిస్తున్నాం. మా అభివృద్ధిని మీరు త్వరలోనే చూస్తారు. మీ ఆశీన్సులు మకున్నవి. మేము సెలవు తీనుకుంటున్నాం...బాబ ...టాటా...గుడ్‌నైట్" అంటూ నలుగురూ చేతులు ఊపుతూ డబ్బులున్న నంచీ చేతబట్టుకొని గబగబా మేడ మెట్లు దిగి నరభనంగా వెళ్ళిపోయారు.

పులికోన పెద్దవెంకటరెడ్డి నడుము విరిగిన పెద్దపులిలా క్రియాశూన్యంగా, దీనంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. పిమ్మట కలతనిద్ర నుండి మేల్కొన్నవానిలా మొగం అటూ,ఇటూ విదిల్చి, రెప్పలార్పి మమూ లు స్థితికి చేరుకున్నాడు. ఇంతలో మెట్లమీద అడుగుల చప్పుడు వినబడుతూంది.

"ఒరే, గంగులుగా!"

"అప్పా! ఇద్గో వస్తా ఉండా."

"ఒరే, నక్కోడా..."

"అయ్యగోరూ!"

"అయితే, ఈ కుట్రలో నువ్వూ షరీక్ అయినావన్నమట."

"ఏందోలేప్పా! చిననబాబుగోరూ...అమ్మగోరూ... అందరూ కూడబలుక్కొని..." అంటూ నెత్తి గీకుని మీసాల కింద నవ్వుకుంటాడు.

"ఓహెూ, అట్లాగా! కొడుకు ఆడిన నాటకంలో అమ్మ...మీ రెడ్డిసాని కూడా కలిసిందీ! ఇప్పుడు అర్థమైంది. బాగా అర్థమైందిరా, గంగులూ! వాడూ...అదీ...నువ్వూ...కలిసి వన్నిన వన్నాగమా ఇది? ఇంకేముంది! నా ఇల్లే నాకు ఎదురు తిరిగింది."

"ఎదురు తిరగలే దప్పా. ఎదిగారు. మీకంటే ఇంకా ఎత్తుకు ఎదిగారు."

"ఒరే,గంగులుగా!"

"అప్పగోరూ!"

"నా కాలం చెల్లిపోయిందిరా- చెల్లిపోయింది-"

"నత్తెం, దొరా! మన కాలం చెల్లిపోయింది."

"ఏందిరా చెల్లిపోయింది, నీ మొగం!"

"అదేనప్పా! నాటునరుకు వెనకబడి సీమ నరుకు ముందుకు పోతా ఉంది."

"అంటే!"

"అదేనప్పా! కల్లూ, సారాకి రోజులు చెల్లిపోయయి. ఇంక బిరూ బ్రాందిదే నప్పా రాజ్జం."

"ఏందీ! బ్రాందీ రాజ్యమా!" అంటూ పులికోన పెద్దవెంకటరెడ్డి రొమ్ము విరచి మెడ వెనక్కువాల్చి నోరంతా తెరచి మిద్దె ఎగిరిపోయేట్లు నవ్వుతాడు...నవ్వుతాడు.

నవ్వుకుంటూ ఎడంచెయ్యి ముందుకు చాచినాడు. గంగులు అందించిన గ్లాను మందు గటగటా తాగేసి మళ్ళీ నవ్వుతాడు.

"ఒరే, నన్నా సిగా!"

"అప్పగోరూ!"

"నా కొడుకు ప్రసాద్ అంటే ఏమనుకున్నావురా?"

"మన కొడుకే ననుకున్నా నప్పా."

"లేకపోతే పులి కడుపున నక్క పుడుతుందిరా?"

"ఛహా! అదెట్లా పుడుతుం దప్పా!"

"మేము గ్రామలు ఏలుతూ మకాలం వెళ్ళబుచ్చాంరా. మ కొడుకులు ఊర్లే ఏలడానికి ఎత్తు వేశార్రా."

"అవునప్పా! నత్తెం సెప్పారు. మనం గామలు దోనుకుంటూ బతికాం. మన బిడ్డలు ఊర్లకు ఊర్లనే దోనుకోవాలనుకుంటుండారు."

"అహ్హో...హ్హో...నా కొడకా! ఏం తెలివుందిరా నీకు...ఏం నత్యం చెప్పావురా! నిజం చెప్పావురా, గంగులూ!"అంటూ కామందు నిషాలో వెనక్కువాలిపోయాడు. ●